

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Trăirile Aurei

VOLUMUL I

AURA B. LUPU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Cuprins

1. Între cer și pământ · 7
2. Între trecut și prezent · 9
3. Șșșt... · 10
4. Of · 12
5. Never ever again! · 14
6. Toamna · 16
7. Minune I · 17
8. Triumf · 18
9. Curaj · 19
10. Crăciun · 20
11. Nicula · 21
12. Minune II · 23
13. Prima ninsoare · 24
14. Moș Nicolae · 25
15. Gelozie · 26
16. Fericire · 29
17. Dor · 30
18. Colind · 32
19. Echilibru · 33
20. Musai · 35
21. 3...2...1 · 36
22. Început · 38
23. Scânteie · 39
24. Depresia · 40
25. Edi · 42
26. Schimbare · 44
27. Toxicitate · 46
28. Vertij · 47
29. Dragoste adevărată · 49
30. Sclavie · 50
31. Femei · 52
32. Brand · 53
33. Gura lumii · 54
34. Februarie · 56
35. Prietenie · 57
36. Privire de ansamblu · 59
37. Încredere · 61
38. Puzzle · 62
39. Singurătate · 64
40. Copilărie · 65

- 41. Valentine, Valentine! · 66
- 42. Tot · 68
- 43. Măști · 70
- 44. Rac · 71
- 45. Perfect (Ed) · 73
- 46. Forever · 75
- 47. Speranță · 78
- 48. Dorință · 80
- 49. Bărbărie · 81
- 50. Dragobete · 81
- 51. Duminică · 82
- 52. Luni – My House, My Rules · 83
- 53. Marți · 85
- 54. Miercuri · 87
- 55. Joi · 89
- 56. Vineri · 90
- 57. Sâmbătă · 91
- 58. Vara · 93
- 59. Te iubesc · 94
- 60. Diacritice · 95
- 61. Cuvinte · 97
- 62. Alo? Recepție? · 98
- 63. Carnaval · 100
- 64. Croi · 101
- 65. Tinerețe veșnică · 103
- 66. Burnout · 104
- 67. Ghost · 106
- 68. Lebede · 107
- 69. Zbor deasupra unui cuib de fluturi · 109
- 70. Surpriza · 110
- 71. Paparazzi · 112
- 72. Bunătate · 114
- 73. Aripi · 115
- 74. Scurt · 116
- 75. Zâmbet · 118
- 76. Inimi · 119
- 77. Rădăcini · 120
- 78. Mare · 121
- 79. Pasărea phoenix · 123
- 80. Hristos a-nviat · 124
- 81. Esența · 125
- 82. Mel · 126
- 83. Lună nouă · 128
- 84. Vineri 13 · 130
- 85. Sirena · 131
- 86. Vis · 133
- 87. Ho! · 134
- 88. Eu. și atât. · 135

1. *Între cer și pământ*

Octombrie 28, 2017

Octombrie 2002. Toamna.

Un anotimp atât de frumos! Însă un an cu amintiri atât de dureroase! Cu o geantă mică pe umăr, cu zece euro în buzunar, îmbrăcată cam subțire pentru vântul rece de aici, priveam frunzele spulberate de vânt și mă întrebam: „*Oare unde-o să dorm la noapte? Oare ce-o să mănânc?*” M-am așezat pe-o bancă și-am început să scriu în jurnal. Fumam. Asta-mi mai ținea parcă de foame. Mă gândeam la copiii rămași în România, le vedeam fetișoarele triste, parcă le auzeam vocile subțiri și-mi doream cu disperare să-i pot lua în brațe. Dar gata. Nu-mi puteam permite să mă mai gândesc la ei, era musai să-mi păstrez puterea. O făceam pentru mine, pentru ei, pentru viitorul nostru.

România mă scuipase afară. Cu două slujbe și tot nu făceam față. Abia reușeam să plătesc facturile. Ziua de salariu însemna o sută de grame-n plus de parizer și – poate – vreo două roșii. De haine și încălțări pentru băieți, ce să mai zic?

O poză de-a lor e și acum pe frigider. De aducere aminte. O poză în care Sergiu încearcă să-și ascundă papucii ruși, punând un picior peste celălalt. Vlad, ce să mai încerce? Era încălțat cu șlapii mei de cauciuc. Hainele de căpătat, evident. Dar ce zâmbete aveau, Doamne!

Octombrie. Câteodată mă simt de parcă aș avea o sută de ani. De parc-aș fi trăit o sută de vieți.

Încerci să uiți. Încerci să ierți. Îți iese câteodată, și nu prea.

Cum să uiți când de fiecare dată când te privești în oglindă, ochii îți amintesc prin tot ce-ai trecut? Măcar acum, când te gândești la toate astea, nu-ți mai simți stomacul ghem și niciun cuțit nu-ți mai trece parcă prin inimă. Îți amintești. Și-atât. Bineînțeles că la scenele de film în care el o bate, întorc capul, strâng ochii și-mi acopăr urechile, bâjbâind cu disperare după telecomandă. Pentru că fiecare lovitură o simt ca și cum eu aș fi cea lovită. Chiar și azi, când Adi ridică mâna, vrând să mă mângâie, instinctiv mă retrag ca și-o broască țestoasă sub carapace. La fel ca și un câine bătut, chiar și când vrei să-l mângâi, se ferește.

Obişnuințe de care nu mai poți să scapi. La fel ca și de amintiri. Poate că de asta încerc cu atâta ardoare să creez cât mai multe amintiri frumoase, cu speranța că o să le ascundă, astupe, înăbușe pe celelalte. Încerc. Câteodată reușesc. De cele mai multe ori, nu. Ajunge un miros, o bufnitură, o sudalmă, un strigăt și gata, amintirea apare la suprafață. Mi se pune un nod în gât, apoi încep să mă sufoc, camera parcă se strânge, se micșorează. După ce criza trece, sunt atât de obosită de parcă aș fi tras în jug.

Au trecut cincisprezece ani. Am ars și-am renăscut de zeci de ori. De fiecare dată când am crezut că am scăpat, gata cu suferința, gata cu încercările, am încasat-o iar. Și iar. Dar tot ce-am visat, tot ce-am sperat, tot ce-am dorit am transformat în realitate. Dacă Dumnezeu a ridicat în fața mea un zid înalt cât un munte, nu doar că l-am trecut, l-am făcut fărâme. Cu unghiile, cu dinții, cu mâinile goale, l-am transformat în pulbere și l-am trecut!

Băieții mei nu mai sunt în România de mult, am reușit să-i aduc lângă mine pe toți patru, trei bărbați și-un câine. Sergiu muncește deja, iar Vlad e anul III la Universitatea din Gent. Edi a îmbătrânit. Și noi la fel.

Am știut dintotdeauna că merită să lupti, că trebuie să strângi din dinți, să-ți muști pumnii, să-ți înghiți lacrimile, dar capul să-l ții întotdeauna sus. Spre cer.

Cu cât suferința este mai adâncă, cu atât răsplata este mai mare.

Și este. Mare.

2. Între trecut și prezent

Noiembrie 1, 2017

Noiembrie. Altă lună. Alte amintiri. Alte dureri.

Deși se spune că este bine să lași fantomele trecutului acolo unde le este locul – în trecut –, eu încă nu pot. Încă mă bânuie. Mai ales în zile ca cea de azi. Când vederea crizantemelor îmi provoacă greață. Instant. Ele, săracele flori, n-au nicio vină, dar eu le asociez cu frigul și foamea, cu munca infernală, cu noroiul de pe haine și de sub unghii. Pe care, oricât încercam apoi să le curăț, nu mai reușeam. Și-atunci trebuia să le tai adânc, până aproape de carne. La fel cum simt acum, amintirile astea. Adânc. Până-n carne.

1 noiembrie. *Allerheiligen** cum zic ei, belgienii. *Luminația*, cum simt eu. Sărbătoarea tuturor sfinților. Pomenirea morților.

Sute de crizanteme descărcate din camion, dat jos plasticul de pe ele, curățate de frunzele uscate și apoi așezate – pe culori! – pe mesele lungi cât o zi de post. Și, Doamne ferește să încurc nuanțele! C-apoi chiar era pomenirea tuturor sfinților!

16 -18 ore pe zi, muncite. Plătite însă doar zece, cu cinci euro pe oră (pentru că restul intrau în contul chiriei și-al mâncării, cică!).

Știi cum este să faci flotări de foame? Când după câte o zi de lucru primeam pâine cu căpșuni? Sau comanda (că baba mea nu gătea!) mâncare pentru o persoană și-o împărțea apoi la amândouă?

Când Adi îmi spunea: „*Dar du-te, tu fată, și ia-ți mâncare din frigider!*”, eu îi răspundeam că nu am ce să iau, pentru că baba mea are în frigider doar apă. Atunci poate nu mă credea. Cum să ții un frigider doar pentru apă? Așa că, atunci când a venit prima oară în vizită, ăsta a fost primul lucru pe care i l-am arătat. Frigiderul babei.

Sau știi cum este ca de ziua copiilor tăi, timp de cinci ani, să fii la două mii de km distanță? Sau seara, când urcai la tine-n cameră, să întorci poza lor de pe noptieră, pentru că știai că dacă o privești, te bufnește plânsul și n-o să te mai poți opri? Iar a doua zi n-o să mai ai puterea s-o iei de la capăt.

16 -18 ore pe zi. Cinci euro pe oră. Plătite însă doar zece.

Da, în câte-o zi ca cea de azi încă mă bântuie. Fantome.

Pe care sper ca într-o bună zi să le las acolo unde le este locul. În trecut. Pentru că prezentul meu e mult prea frumos ca să-l mai umplu cu mirosul crizantemelor.

Azi pomenim morții. Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace pe toți!

Chiar și pe fantome.

3. Ssst...

Noiembrie 13, 2017

Cine spune că a venit în străinătate și a câștigat bani mulți, cu ușurință, minte. Prin muncă cinstită eu nu cred. Sunt aici, în Belgia, de cincisprezece ani și știu că tot ce am realizat până acum, am făcut-o muncind pe brânci, din greu. Făcând sacrificii. Și mai știu că

Respect pe

sunt oameni care își închipuie că aici totul e ușor, minunat, frumos, lejer. „*Ce bine de voi!*” Și simți invidia de dincolo de cuvinte. Și asta doare. Pentru că „*binele*” ăsta l-am plătit scump. Foarte scump. Nu am cules banii din pom și nici covrigi n-am văzut la câini în coadă. Însă asta nimeni nu vrea să audă. Prin ce ai trecut ca să ajungi unde ești acum, greutățile, partea grea și urâtă, nimeni nu vrea s-o știe. Și asta iar doare. Miroase a ipocrizie. „*D-apoi vouă ce vă pasă? Voi aveți de toate!*” Chiar de toate, nu. Iar ceea ce avem, am vrut să avem. Și-am plătit pentru asta. Avem pentru că am renunțat la multe altele. Da. Avem. Stabilitate. Respect. Siguranță financiară. Sistem de învățământ și de sănătate așa cum este normal să fie. Viitor. Avem mai ales viitor. Pentru copiii noștri. Dar nu avem familiile lângă noi. Părinți, frați, nepoți... Nu avem prea mult timp liber. Nu avem o viață socială aglomerată și încărcată. Nu prea avem timp de petreceri, de grătare, de vizite, reuniuni sau chefuri. În puținele zile libere, te bucuri de bărbat și de copii. Nu avem vecini despre care să știm tot, de la numele pisicii și-al nepoților până la ce-au mâncat aseară (și nici nu vreau să știu!). Sau la care să mergi să-ți dea cu împrumut o cană de făină sau de zahăr, când nu-ți ajunge să termin prăjitura. Mă bufnește râsul doar gândindu-mă la fața vecinei mele, Luthgarde, dacă m-aș afișa la ușa ei cu o astfel de cerere. Nu avem „*radio fir*”-ul șanț, care să știe cine cu cine umblă, cine ce și-a cumpărat, cine s-a născut și cine-a murit și toaca-n cer când bate! Nu avem copii care să se joace pe străzi până după miezul nopții. De altfel, nu prea sunt oameni pe străzi nici ziua, d-apoi seara după ce se-ntunecă! Uneori, când ies cu Edi la plimbare, am impresia că sunt într-un oraș părăsit.

Nu avem chioșcul de la Arta (cei din Dej știu despre ce e vorba) sau magazinul de la colț, unde să dai o fugă să cumperi pâine când ai rămas fără. Nu. Aici, după opt seara, nu mai găsești nimic deschis.

Magazinele turcești, poate. Sau *Nachtwinkels*¹. Dar la cât este de scump, mai bine aștepți până a doua zi. Nu avem muștar. Normal, nu de *Dijon*², după care-ți ia gura foc. Nu avem cârnați afumați și șunculiță. Sau parizer. Zâmbiți, așa-i? Auzi tu ce-i lipsește ei, parizer!

Nu avem multe altele, dar putem trăi fără ele. Câteodată mai ușor, alteori mai greu, dar putem. A fost alegerea noastră. Și, cel mai important, ne avem unul pe altul. Noi cinci. Și asta ajunge.

Dar, că mai ales de sărbători, îți lipsește restul familiei, că o dată pe an când te duci în România, te doare să vezi cât au crescut nepoții sau ce-au mai îmbătrânit părinții de când nu i-ai mai văzut, este o durere pe care ai ales-o. Ai acceptat-o și trăiești cu ea. Și cu dor. În fiecare zi.

Dar asta este partea despre care nimeni nu vrea să audă. Șșșt...

A. Of

Noiembrie 14, 2017

Bun. Ieri v-am scris despre un of de-al meu, care azi s-a dovedit a fi – până în momentul acesta – of-ul a încă vreo câteva sute de oameni. Nu m-am așteptat la un astfel de impact, recunosc. Dar asta înseamnă că sunt mulți oameni care suferă. De dor. Dor de casă, de familii, dor de sărbători petrecute alături de cei dragi. Dor.

Știu foarte bine cum este să-ți petreci sărbătorile departe de tot ce-ți este drag și familiar. Cât de singur și-al nimănuți te simți. Pierdut, trist, amărât. Însă, dacă tu ai ales să pleci departe de casă,

1. magazine de noapte

2. muștar tradițional al Franței, numit astfel după orașul Dijon din Burgundia, Franța, care a fost centrul fabricării muștarului în Evul Mediu târziu și a primit drepturi exclusive în Franța în secolul al XVII-lea.

Respect pe

dacă tu ai ales să muncești și să trăiești printre străini, dacă tu ai ales să-ți faci un viitor în altă parte decât în țara ta de baștină, atunci dă-i bice! Este singurul lucru pe care vi-l pot spune (sau scrie, mă rog). Strânge din dinți, mușcă-ți buzele, bagă-ți unghiile în carne și mergi înainte! Răsplata o să vină, credeți-mă. Știu asta din tot ce-am trăit până acum. Dar până atunci, dacă tot ai făcut alegerea asta, în primul rând accept-o. Adaptează-te. Integrează-te. Învață limba țării în care ai decis să emigrezi. Învață-le obiceiurile. Respectă-i (deși uneori când te întreabă dacă la tine-n țară ai curent, numai respectul nu-ți vine pe limbă!). Și nu uita că ești român! Păstrează-ți tradițiile, credințele și obiceiurile chiar și-n altă țară.

Ne plângem, ne lamentăm că vai ce trist e Crăciunul printre străini. Poate fi trist, dar poate fi și frumos. Este alegerea noastră. Când în seara de Crăciun în casă începe să miroasă a cozonac, a sarmale, a vin fiert cu scortîșoară sau a mere coapte, așa-i că nu mai este totul atât de trist, de pustiu și de urât? Iar dacă mai asculți sau cânti chiar tu niște colinde, (nu contează că n-ai voce, contează s-o faci din tot sufletul și bojocii tăi) parcă începi să te simți mai acasă.

Despre asta este vorba. Când ai făcut o alegere, trăiește cu ea. Accept-o. *Fă rai din ce ai*. Fă să devină locul unde trăiești „*acasă*”. Pentru că cei care îți spun: „*Ce bine de voi! Vouă ce va pasă? Aveți de toate!*” o spun pentru că majoritatea dintre ei ar vrea să fie în locul vostru. (Bine, fără partea cu greutățile și cu încercările că, no, aceea e cam nasoală.) Dar uite că voi, cu tot cu partea grea, sunteți aici. Ați răzbit. Iar dacă vreți să fiți fericiți, dați-i bice! Iar dacă nu, asta e. România tot acolo o s-o găsiți. Nu pleacă nicăieri.

5. *Never ever again!*

Noiembrie 15, 2017

Sper din tot sufletul ca fiecare femeie care trece prin așa ceva să priceapă că, indiferent de situație, există ÎNTOTDEAUNA o ieșire.

Este extrem de greu, știu foarte bine – chiar prea bine – să iei decizia asta.

După ani de abuzuri, ajungi să crezi că tu ești de vină, că tu ești paranoică și dusă cu pluta pe Someș.

Tortura fizică și mentală e de neînchipuit pentru cine n-a trăit-o, ca picătura aia chinezească, pic, pic, pic, în fiecare zi, auzind aceleași lucruri („Păi tu nu te uiți la tine? Ce? Tu ești femeie? Ești un sac de oase! Păi tu fără mine ești pe nicăieri! Nu vezi că nu știi lega două vorbe? Asta e mâncare? Astea-s hâlbe¹ de dat la porci!” și zbang una-n față că, deh, trebuie să te învețe minte, nu?) chiar ajungi să le și crezi, chiar ajungi să crezi că meriți să te bată, ca să te îndrepti, nu?

NU! NU MERIȚI ASTA!

La început te poate face să crezi că-i dragostea vieții tale. Se pot preface de minune.

Dar dragostea vieții tale nu-ți învinețește ochii. Și nici nu te înșală cu tot ce prinde, nu te transformă într-o legumă, nu-și bate joc de tine, nu te snopește în bătaie sâmbăta și-ți provoacă nașterea luna, nu merge cu tine pe stradă ținându-te pe după cap și strângându-ți ceafa până nu mai poți respira de durere, sau de talie, vezi Doamne ca îndrăgostiții, când el de fapt te ciupea până la sânge.

1. lături

Respect pentru Chiar dacă ai doi copii sau zece, nu merită să stai lângă un astfel de individ.

Chiar dacă ești prima din familie care divorțează și-o faci – cică – de râsul satului, indiferent dacă n-ai serviciu, n-ai pe nimeni, n-ai bani, n-ai unde merge, **NU CONTEAZĂ! PLEACĂ!** Fugi mâncând pământul și nu te uita înapoi.

Nu încerca să te îmbeți cu apă chioară că o să se schimbe, că, uite, dragul de el, mi-a promis că n-o să mai facă asta, uite, mi-a adus și flori, a căzut în genunchi și și-a cerut iertare și-a plâns ca un copil, uite cât regretă că m-a băgat în spital și ce fericiți sunt copiii că-l văd. **AIUREA!!! BULLSHIT!**

N-o să se schimbe decât în mai rău.

Schimbarea doar tu o poți face, părăsindu-l pe nemernic.

Și toate îndoielile pe care le ai risipește-le, gândindu-te la trosnetul osului zdrobit pe care-l auzai când pumnul lui te lovea. Țasta-i punctul de reper. Restul sunt doar scuze. Iar dacă n-o faci pentru tine, fă-o atunci pentru amărății ăia de copilași!

A, da, încă ceva: fă-l să plătească pe nenorocit! Țâdulă¹ de la doctor, plângere penală, martori și tot tacâmul! Există legi care te apară, cam șubrede, ce-i drept, dar există. Informează-te. Apelează la tot ce ai la îndemână. Înregistrează-l cu camera ascunsă, strânge dovezi, orice!

Și, mai ales, **NU DA ÎNAPOI! NEVER EVER AGAIN!**

1. bucată (mică) de hârtie cuprinzând o însemnare scurtă și servind ca permis, dovadă, chitanță et

6. Toamna

Noiembrie 16, 2017

N-am mai scris de câteva zile. Mi-e sufletul greu. Ieri am plâns. Azi la fel. Este o toamnă superbă, cum de mult n-a mai fost. Pădurea este minunată. Apusurile spectaculoase. Dar sufletul meu nu se bucură. Nu poate.

Ce poți să spui cuiva care este pe moarte? Cum să-l alini? Ce cuvinte sunt „*potrivite*” într-o astfel de situație? Eu mă blochez. Și plâng.

Deși persoana este un pacient, cineva complet străin mie, în fond și la urma urmei, nu pot rămâne indiferentă.

Bucurați-vă, oameni buni, și trăiți fiecare zi ca și când ar fi ultima.

Transformați-vă visurile în realitate, nu mai amânați de azi pe mâine, pentru că acel mâine s-ar putea să nu mai vină. Fiți liberi, fiți îndrăzneți, fiți așa cum vă spune sufletul și inima! Ascultați-vă trupul, nu mai fiți surzi la durerile lui, pentru că prin durere el încearcă să vă transmită ceva. Fiți blânzi cu voi înșivă. Și mai ales să nu vă pese de gura lumii! Trăiți-vă viața așa cum vreți VOI, nu alții, doar ca să fiți „*în rând cu lumea*”. Nu merită! Pentru că avem doar o singură viață. Da, dacă am fi mâțe și-am avea nouă vieți, hai, treacă-meargă, una ne-am putea permite s-o risipim. Însă avem una. Doar una. N-o risipiți. N-o lăsați să treacă pe lângă voi.

E o toamnă splendidă. Chiar dacă oamenii mai și mor, toamna rămâne frumoasă.